

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Store GUd, som dig til ære

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Store GUd, som dig til ære", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 206. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid104308/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

Fra dig, at godheds kilde,  
 Al salighed at vente.

12. Naar jeg saaledes dig beseer,  
 Som den, der aldrig sviger,  
 Da glæder det mit hierte meer  
 End alle verdens riger,  
 Til jeg ved dig i engle-stand  
 Mig evig skal fornøye,  
 Og i en u-ophørlig brand  
 Din liffighed ophøye  
 Med himmel-kraft og stemme.

13. GUD Fader, Søn og Aand, som vil  
 Af hele verden prises,  
 Det skal, saa længe jeg er til,  
 Af mig i sandhed vises,  
 Men giv os aand og kraft, som kand  
 Os dertil ret berede,  
 At vi i verdens vide land  
 Din lof og priis udbrede,  
 Af høyeste formue.

Nr. 73.

**S**tore GUD, som dig til ære  
 Mig har dannet, skabt og gjort,  
 Lad mig og et vidne være  
 Om, hvor ypperligt og stort  
 Alting er hos dig at skue,

12, 7: og] o E.  
 Nr. 73. *EH 7.*

12, 6: fornøye] se til nr. 6, 1, 2. — 13, 9: formue] evne.  
 Nr. 73. Oversættelse. Gresser GOH! der mich erschaffen, Erasmus Finx (Francisci), Schr. s. 224. Salmen hører til dem, som Brorsons gengivelse har bragt en berigelse i forhold til originalen. F. eks. har v. 5 ved de kotte, stærke sætninger vundet en nægtig fasthed, og flere billeder har givet salmen et forøget liv; det gælder i 1, 7-8, hvor billederne er Brorsons, og i 2, 2-3; 3, 6, hvor det samme er tilfældet med *thronen, herre-sædet og den stærke lignid.*

Skiønt al menneskelig forstand  
 Veyer ikke ved et grand,  
 Magtér ikke for en flue  
 Til at prise saadan GUD,  
 Og hans ære brede ud.

2. Mildhed, kjerlighed og glæde  
 Er din høye thrones pragt,  
 Sandhed er dit herre-sæde,  
 Lysct er din klæde-dragt,  
 Hvad du gjør, er stort og mægtigt,  
 Skiønt man skjønner lidt derpaa,  
 Eller kand det ey forstaae,  
 Dog for dig er alting prægtigt,  
 Lys og ret er al din vey,  
 Skiønt det ofte kiendes ey.

3. Ingen kand din magt bestride,  
 O almægtig-stærke GUD!  
 Verdens magt maa gaae til side,  
 Naar din sag du fører ud,  
 Hvad du vil, kand ey forrykkes,  
 Som din stærke lynild ey  
 Fattes nogensinde vey,  
 Saadan maa din gierning lykkes.  
 Hvor er nogen ting saa stærk,  
 Som kand hindre HERrens verk?

4. Uden ende, overmaade  
 Herlig er din kjerlighed  
 Og usigelige naade,  
 Som os daglig er beteed.  
 Lad din kundskabs lys antænde

1, 6: menneskelig] menneskelig J2-3 : 1, 8: magter] magter J2, 2, 7: ey] og EJ2-5, trykfej. 2, 8: prægtigt] prægtigt J2, 3, 5: vil] vil E.

1, 7: veyer ikke ved et grand] veyer ikke så meget som et støvgran. — 1, 8: magter ikke for en flue] magter ikke, hvad en flue magter. — 2, 3: herre-sæde] = trone. — 2, 4: St. 105, 2. — 2, 8: for dig] nar du får med sagan at gøre, jfr. udtryk som: for dig er alting løst, for dig lykkes alting. — 2, 9: lys og ret] sikkert substantiver, se nr. 17, 5, 4; 58, 10, 2; 106, 6, 5; 140, 5, 6. — 4, 4: beteed] vist.

Og bestraae min forstand,  
O al godheds fulde brand!  
Lad mig i din naade brænde,  
Gjør mig ved din Guddoms glød  
Ret i andagt lue-rød.

5. Du kundst give sielen føde,  
Du est ene nok for mig,  
Uden dig er alting øde,  
Alting kand jeg faae i dig,  
Du kundst ene rigdom give,  
Alting uden dig er trang,  
Ey al nævne værd engang.  
Ach! hvad er dog her i live  
Andet, uden dig, end nød,  
Overkalket grav og død.

6. Ach! min siel i længsels lue,  
Og i vand mit øye staaer,  
Naar skal jeg dit ansigt skue,                     144  
At min jammer ende faer?  
Naar skal jeg til himlen stige  
Op fra dette trængsels land,  
Ind i søde engle-stand,  
Bøe udi dit skønne rige,  
Og dit milde ansigt see,  
Hvor vil da mit hierte lee!

7. Nu du har berammet tiden,  
Da min reyse bliver god,  
Og din himmel længe siden  
Mig forskreven med dit blod,

4, 7: *o]* og *E.* 3, 1: *kundst]* *kan J<sup>6-7</sup>.* 5, 2: *est]* er *J<sup>6-7</sup>.* 5, 5: *kundst]* *kan J<sup>6-7</sup>.*

4, 7: *al godheds fulde brand!* betegnelse for Gud, i hvem godheden brænder. — 4, 8: *lad mig i din naade brænde!* om den varme, sjælen lejer, idet den modtager Guds nåde. — 5, 8-9: Meningen er: hvad findes der dog her i livet andet end nød, når det er uden dig? — 5, 10; Mt. 23, 27, billedet anderledes anvendt her. — 6, 4: *af]* så at. — 7, 1: *nu]* *nuvel!*; tænkt et komma eiter *nu*; efter de længselsfulde spørgsmål i v. 6 tager digteren sig sammen og slår sig til tåls med, at Gud har berammet tiden for hans opbrud fra verden. Originalen: *Num du hast schon längst erlesen Zeit und stunde.* — 7, 4: *forskreven]* *tilsikret.*

Derfor vil jeg taalig bie  
 Efter denne søde stund,  
 Men imidlertid min mund  
 Aldrig skal din ære tie,  
 Løf og pris dig være sagt  
 Her og hist af gandske magt.

*Nr. 74.*

**O** alle tings Monark! til hvilken ret at tiene  
 Sig alle Seraphim i ydmyghed forene.  
 Kast af din høje herlighed  
 Et naadigt øye paa mig ned.

2. Hvad er al magt imod din Majestæt at regne,  
 Al herlighed og glæds skal for din throne blegne,  
 Vær ikke vred, men hav mig kier,  
 At jeg tør komme dig saa nær.

3. Du har fuldkommenhed, og derfor ingen lige,  
 Det ufuldkomne bør dog ikke fra dig vige,  
 Thi dit fuldkomne Faders sind  
 Os venlig løkker til dig ind.

4. Kun alle hid til mig, hvad skulde eder skrekke,  
 Min Majestætes glæds jeg vil med naade dekke,  
 145 Thi vil jeg ey tilbage staae,  
 Men med min lof og pris fremgaae.

5. Du est min A og O, begyndelse og ende,  
 Hielp, at jeg mig til dig, min anfang, ret kand vende,

7, 5: taalig] taalig B.

Nr. 74. Ed-i-r. 5, 1: est] er J*5*-r; min] mit J*5*-r.

7, 8: her] fortie.

Nr. 74. Oversættelse. Monarche eller dng. J. A. Freylinghausen, Sebr. s. 228. — 1, 1: til hvilken] til hvem. — 1, 2: Seraphim] se til nr. 56, 2, 2. — 1, 3: af] fra. — 3, 2: det ufuldkomne] menneskene. — 4, 1-2: Guds indbydelse, 4, 3-4: menneskets bestyrelse om at modtage den. — 5, 1: A og O] alfa og omega, det første og det sidste bogstav i det græske alfabet, Joh. Åb. 1, 8; 21, 6; 22, 13. — 5, 2: anfang] begyndelse, ophav.